

NOTAT

521 september 2017

Høringsnotat vedrørende lovforslag om ændring af lov om en rejsegarantifond

1. Indledning

Lovforslaget gennemfører de dele af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2015/2302 af 25. november 2015 om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, som vedrører beskyttelse mod insolvens og konkurs. Der er tale om totalharmonisering og direktivet skal være gennemført i national lovgivning senest den 1. januar 2018 og træde i kraft den 1. juli 2018. Den resterende del (og hovedparten) af direktivets bestemmelser gennemføres ved en ny lov om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, som henhører under Justitsministeriets ressort.

Med lovforslaget indføres en ny type rejseydelse (sammensatte rejsearrangementer), hvorved forstås særskilte aftaler med flere leverandører af rejseydelser vedr. samme rejse eller ferie. Det medfører beskyttelse af flere rejsende, men udvider samtidig antallet af virksomheder, der er registreringspligtige og dermed skal betale bidrag og stille garanti. Derudover pålægges udbydere fra tredjelande at stille garanti. Rejsegarantifonden vil alene dække tab, som følger af aftaler indgået med rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører, der er registreret i fonden.

Foruden gennemførelsen af direktivet har lovforslaget fokus på at nedbringe de administrative omkostninger og gøre fondens administration så effektiv som mulig. Derfor foreslås det bl.a., at de individuelle, ordinære garantier nedsættes for alle rejsearrangører, og derudover foreslås en række administrative lettelser i bidragsopkrævningen.

Herudover pålægges Rejsegarantifondens bestyrelse at sikre, at de økonomiske og administrative omkostninger for rejsebranchen som helhed minimeres. For at sikre dette foreslås bestyrelsesstrukturen ændret. Det foreslås, at formanden og ét bestyrelsesmedlem til enhver tid skal være uafhængige af specifikke erhvervs- og organisationsinteresser, og at det uafhængige bestyrelsesmedlem skal have økonomisk og regnskabsteknisk indsigt.

Forslaget blev sendt i høring i fem uger fra den 10. juli 2017 med høringsfrist den 11. august 2017 til i alt 80 organisationer og myndigheder m.v.

Der er modtaget høringssvar fra 35 ud af de 80 hørte organisationer m.v. Heraf har syv haft bemærkninger til udkastet til lovforslaget om en ændring af rejsegarantifondsloven. De væsentligste bemærkninger fra de hørte parter til de enkelte emner gennemgås og kommenteres nedenfor.

Visse høringssvar har givet anledning til redaktionelle ændringer og præciseringer i lovteksten og forslagets bemærkninger. Disse ændringer berører ikke substansen i lovforslaget og omtales derfor ikke nærmere i dette notat.

2. Generelle bemærkninger

Danmarks Rejsebureau Forening er generelt meget tilfredse med lovudkastet, som vil skabe en bedre og bredere favnende forbrugerbeskyttelse, og samtidig sikre den danske rejsebranche mere lige konkurrencevilkår i forhold til udenlandske konkurrenter.

Dansk Erhverv er overordnet positiv over for forslaget. Dansk Erhverv bifalder, at der kommer en mere gennemgribende lovændring som følge af den kommende lov om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer.

Dansk Industri og Brancheforeningen Dansk Luftfart bemærker, at beskyttelse af rejsende mod flyrejsekonkurser eksplicit er fravalgt i det ny direktiv, og at den danske særordning (flight-only) giver rejsende fra danske lufthavne en positiv særstilling. Dansk Industri og Brancheforeningen Dansk Luftfart forudsætter derfor, at den danske særordning vil tjene som konkursdækning i de fremtidige (sjældne) situationer, hvor et luftfartsselskab er en formidlende part i et sammensat rejsearrangement, idet luftfartsselskabet i en sådan situation under alle omstændigheder kun vil skulle dække sin egen del af det sammensatte produkt. Alternativet vil være, at luftfartsselskabet vil skulle tvinges ind i et u hensigtsmæssigt bureaukrati med registrering, garantistillelse og tilsyn for en yderst begrænset del af aktiviteten, der i øvrigt er dækket gennem den danske særordning.

Rejsearrangører i Danmark mener, at der er tale om et komplekst direktiv, der indeholder en række ændringer og nyskabelser, herunder begrebet ”sammensatte rejsearrangementer”, som lovgivningsmæssigt og anvendelsesm ssigt må forventes at give anledning til en vis tvivl om forståelsen hos både rejseudbydere og forbrugere. Rejsearrangører i Danmark mener ikke, at direktivet giver de nationale, lovgivende myndigheder større spillerum for fortolkning end den snævre fortolkning, der måtte udspringe direkte af direktivets artikler og pr ambelbetragtninger. Rejse-

arrangører i Danmark vurderer, at det stik i mod hensigten risikerer at resultere i forskellige regler på tværs af lande.

Forbrugerrådet Tænk anfører, at de vil afgive en række bemærkninger til lovforslaget om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer og betragter de foreslåede ændringer i lov om en rejsegarantifond som i hovedsagen teknisk afledte.

Kommentar

Der er tale om et totalharmoniseringsdirektiv, der levner et begrænset råderum for medlemsstaterne. Medlemsstaterne har dog mulighed for selv at fastlægge, hvilken type garantiordning de vil gennemføre direktivet ved. Forslaget bygger videre på den eksisterende rejsegarantifonds-model, herunder den eksisterende særordning for flykonkurser, som har vist sig at være velfungerende. Det er ikke hensigten, at flyselskaberne skal registreres i fonden, selv om de evt. formidler sammensatte rejsearrangementer. Direktivet er søgt gennemført på den mindst byrdefulde og mest effektive måde, som samtidig fastholder et højt forbrugerbeskyttelsesniveau.

3. Bemærkninger til de konkrete elementer i lovforslaget

Det bemærkes, at flere af de hørte organisationer har haft bemærkninger til bestemmelser, der udspringer af Justitsministeriets lovforslag til lov om pakkerejser. Disse bemærkninger omtales derfor ikke i notatet.

Kommenteringen af høringssvarene er sket med udgangspunkt i følgende overordnede opdeling.

3.1. Lovens anvendelsesområde

3.1.1. Undtagelser fra lovens anvendelsesområde

3.1.2. Rejsegarantifondens dækning og ikke-registrerede

3.1.3. Rejseudbydere fra 3. lande

3.2. Offentliggørelse

3.3. Gensidig anerkendelse

3.4. De ordinære garantier

3.4.1. Garantiskalaen

3.4.2. Virksomheder med en omsætning på op til 1 mio. kr. friholdes for garanti

3.4.3. Definition af ”omsætning”

3.5. Klare retningslinjer for forhøjet garanti

3.6. Administrationsbidrag

- 3.6.1. Størrelsen på omsætningsbidrag og grundbidrag
- 3.6.2. Undladelse af efterregulering af administrationsbidrag
- 3.6.3. De samlede administrationsomkostninger
- 3.6.4. Rejseankenævnet og uregistrerede rejseudbydere
- 3.7. Formueopbyggende bidrag
 - 3.7.1. Omsætningsbestemt
 - 3.7.2. Statsgaranterede lån
 - 3.7.3. Pakkerejsefondskassen
- 3.8. Balanceret tilsynsvirksomhed
 - 3.8.1. Formålet med bestemmelsen om balanceret tilsynsvirksomhed
 - 3.8.2. Frekvensen af den uafhængige, eksterne eksperts påtegning
 - 3.8.3. Hvem udpeger eksperten
 - 3.8.4. Fondskassens størrelse
- 3.9. Bestyrelsessammensætning
 - 3.9.1. Stedfortræder for formanden
 - 3.9.2. Det uafhængige medlem
- 3.10. Lovens ikrafttræden
- 3.11. Økonomiske og administrative konsekvenser

3.1. Lovens anvendelsesområde

3.1.1. Undtagelser fra lovens anvendelsesområde

Danmarks Rejsebureau Forening bemærker, at det fremgår af § 2, stk. 2, nr. 2, at pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, der udbydes og formidles lejlighedsvist og på nonprofitbasis til en begrænset gruppe rejsende, er undtaget fra lovens anvendelsesområde. Der er tale om kumulative krav, og Danmarks Rejsebureau Forening forventer derfor, at undtagelsens anvendelsesområde fremover vil blive indsnævret betydeligt. Danmarks Rejsebureau Forening undrer sig derfor over, at det af bemærkningerne fremgår, at en forening, der er omfattet af reglerne, skal stille garanti, medmindre der er tale om en almennyttig forening. Udgangspunktet må være, at der skal stilles garanti, medmindre den almen nytte forening kan dokumentere, at denne opfylder undtagelsesbestemmelsens tre betingelser.

Kommentar

Det følger af direktivets artikel 2, stk. 2, litra b, at direktivet ikke finder anvendelse på pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer, der udbydes eller formidles lejlighedsvist og på nonprofitbasis til udelukkende

en bestemt gruppe rejsende. Der er tale om kumulative betingelser, som alle skal være opfyldt for, at en rejse er undtaget fra direktivets anvendelsesområde. Der må derfor foretages en separat vurdering af en erhvervsdrivendes aktivitet i forhold til de tre kriterier i direktivet. Dette gælder også foreninger.

Det er korrekt, at der ikke er hjemmel i direktivet til generelt at undtage almenyttige foreninger fra lovens anvendelsesområde.

Det følger af den gældende rejsegarantifondslovs § 8, stk. 6, at almenyttige foreninger mv., der som led i deres virksomhed udbyder rejseydelser, ikke skal stille garanti, såfremt rejsevirkomheden kun udgør en mindre del af foreningens aktiviteter. Det er vurderingen, at spørgsmålet om garantistillelse bør hænge sammen med, om foreningen opfylder de tre kriterier for at være undtaget fra lovens anvendelsesområde, og hvis ikke det er tilfældet, bør det – som for alle andre rejseudbydere – bero på, om den del af omsætningen, der vedrører rejseydelser, falder under den foreslåede garantiskala på 1 mio. kr.

3.1.2. Rejsegarantifondens dækning og ikke-registrerede

Danmarks Rejsebureau Forening peger på, at det fremgår af bemærkningerne, at Rejsegarantifondens forpligtelser gælder, hvad enten arrangøren er registreret i henhold til § 8, eller i strid med loven driver virksomhed uden at være registreret eller stillet garanti. Danmarks Rejsebureau Forening mener ikke, at der er hjemmel i loven til at pålægge Rejsegarantifonden at yde bistand til kunder, der har købt rejser hos en udbyder, der ikke er registreret. Det vil medføre en uacceptabel skævvridning, hvor de lovlydige rejseudbydere betaler gildet for dem, der overtræder loven helt bevidst. Danmarks Rejsebureau Forening mener derudover, at det vil fjerne forbrugernes incitament til at undersøge rejseudbyderen og forholde sig kritisk til denne. Det vil også medføre en betydelig risiko for konkursrytteri og ”moral hazard”, idet incitamentet til at drive ansvarlig virksomhed vil mindskes. Danmarks Rejsebureau Forening ønsker derfor, at det tydeliggøres, at Rejsegarantifondens forpligtelser i lighed med betragtningerne om rejseudbydere etableret uden for EU/EØS-området kun gælder for kunder, der har købt rejser hos en rejseudbyder, der er registreret i Rejsegarantifonden.

Kommentar

Som beskrevet i det følgende skal fonden kun dække tab, som følger af aftaler indgået med registrerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører

Det fremgår ikke klart af den gældende rejsegarantifondslov, hvorvidt fondens forpligtelser også omfatter rejseudbydere, der i strid med loven

har udbudt rejser uden at være registreret i fonden og derfor heller ikke har stillet garanti.

Af lovens § 1 fremgår, at Rejsegarantifonden skal yde kunder bistand i henhold til §§ 5, 5 a og 6, når en kunde har indgået aftale om en rejseydelse med en registreringspligtig rejseudbyder eller formidler for en udenlandsk rejseudbyder.

Rejsegarantifonden har indtil nu fortolket bestemmelsen således, at fonden skal yde kunderne bistand, hvis rejseudbyderen er registreringspligtig. Ifølge Rejsegarantifonden har dækningsområdet derfor ikke været begrænset til rejseudbydere, der rent faktisk har ladet sig registrere. Rejsegarantifonden har oplyst, at fonden i perioden 2008-2012 har haft udgifter til erstatninger på ca. 250.000 kr. i sager om ikke-registrerede udbydere, hvor pakkerejsekunder ikke kom af sted pga. udbyderens konkurs. I perioden 2013-2016 har fonden haft udgifter til erstatninger på ca. 150.000 kr. i én stor konkurs, hvor rejseudbyderen ikke var registreret i fonden. Der har ifølge Rejsegarantifondens oplysninger ikke i perioden fra 2004 til i dag været sager, hvor ikke-registrerede rejseudbydere er gået konkurs, og hvor pakkerejsekunder som følge deraf har været strandede i udlandet.

Det fremgår ikke af forarbejderne, om det har været lovgivers intention, at fonden også skulle dække ikke-registrerede rejseudbyderes salg.

Efter den gældende lov skal alle dansk etablerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere anmeldes og registreres i fonden. Loven indeholder et forbud mod at udbyde eller sælge rejseydelser uden at være registreret i fonden. Overtrædelse af forbuddet er strafsanktioneret. Det kan derfor antages, at der fra lovgivers side har været en formodning om, at alle rejseudbydere ville overholde loven.

Hverken det nuværende pakkerejsedirektiv eller det nye direktiv om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer indeholder bestemmelser, der omhandler insolvens hos arrangører, som ikke har stillet garanti. Eftersom det er op til medlemsstaterne, hvilket system de vil anvende for at gennemføre direktivet, er der ikke stillet krav om, at nationale fonde skal dække krav vedrørende ikke-registrerede rejseudbydere.. Det fremgår blot, at medlemsstaterne skal sikre, at rejsearrangører skal stille tilstrækkelig garanti.

Rejsegarantifonden har oplyst, at det er deres vurdering, at størstedelen af kunderne tror, at fonden kun dækker rejseydelser købt hos registrerede rejseudbydere, og fonden modtager derfor dagligt henvendelser fra kunder, som ønsker oplyst, om deres potentielle rejseudbydere er registreret i

fonden eller ej. Kunder kan på Rejsegarantifondens hjemmeside finde oplysninger om alle de rejseudbydere, der er registreret i fonden.

I forhold til sammensatte rejsearrangementer, der er et nyt begreb, og hvor Rejsegarantifonden derfor endnu ikke kender omfanget af udbydere, deres omsætning eller økonomiske nøgletal, vil det være betænkeligt at forpligte fonden til fra starten at dække tab fra sådanne udbydere, der ikke har ladet sig registrere. I det omfang, der er tale om udbydere, der også udbyder pakkerejser, vil de formentlig allerede være registreret i fonden. Et krav om, at fonden skal dække tab i forbindelse ikke-registrerede rejseudbydere af sammensatte rejsearrangementers konkurs, vil kun kunne dækkes ved træk på fondens formue. Da fondens formue er opbygget af de registrerede rejseudbydere, vurderes et sådant krav ikke at være hensigtsmæssigt. Det vil også være konkurrenceforvridende i forhold til rejseudbydere, der overholder loven.

Det forekommer på den baggrund mest hensigtsmæssigt at begrænse fondens dækningsomfang til alene at gælde rejseudbydere – både af pakkerejser og af sammensatte rejsearrangementer - der har anmeldt sig og er registreret i fonden. Det vil indebære, at den rejsende selv må påtage sig at undersøge, om rejsearrangøren er registreret i fonden, og om den rejsende dermed er dækket. Dette kan allerede i dag lade sig gøre ved at søge på Rejsegarantifondens hjemmeside. Loven indeholder allerede i dag et krav om, at registrerede rejseudbydere ved skiltning eller på anden tilsvarende tydelig måde skal oplyse, at de er registreret i fonden. På den måde har de rejsende mulighed for at fravælge rejseudbydere, der ikke overholder loven. En begrænsning af loven, så fonden kun dækker tab vedrørende registrerede rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejsearrangører, vil være et væsentligt incitament til at overholde loven. Da garantien er omsætningsbestemt, og flere rejseudbydere og formidlere derfor efter lovforslaget vil være undtaget fra kravet om garantistillelse, skal Rejsegarantifondens forpligtelse til at yde dækning knytte sig til registreringen, og ikke til om der er stillet garanti.

3.1.3. Rejseudbydere fra 3.lande

Rejsearrangører i Danmark støtter princippet om, at rejseudbydere, der er etableret uden for EØS-området, fremover skal registreres og stille garanti i Danmark, hvis de sælger eller udbyder pakkerejser eller sammensatte rejsearrangementer i Danmark. Rejsearrangører i Danmark mener imidlertid, at håndhævelse og retsforfølgning i praksis synes umulig, og at det vil forudsætte en aktiv indsats fra Rejsegarantifonden med øgede administrationsudgifter til følge, som de danske rejseudbydere så må dække. Rejsearrangører i Danmark peger også på, at såfremt en rejseudbyder uden for EU/EØS-området bliver registreret i fonden, og dennes økonomiske forhold er af en sådan beskaffenhed, at der under normale omstændigheder ville kræves forhøjet garanti, vil det være umuligt for fonden at

kræve det. Der vil være en risiko for, at fonden i tilfælde af konkurs må kompensere de rejsende via fondens formue.

Danmarks Rejsebureau Forening finder også, at det må forventes at medføre håndhævelsesmæssige udfordringer at få 3. lande til at stille den fornødne garanti. Danmarks Rejsebureau Forening mener, at det bør være en pligt for Rejsegarantifonden at offentliggøre navne på 3. landes udbydere, der ikke overholder loven, og ikke blot en mulighed. Danmarks Rejsebureau Forening finder, at det også i forhold til 3. landes udbydere er en helt klar forudsætning, at fonden kun skal dække i det tilfælde, hvor den pågældende rejseudbyder rent faktisk har ladet sig registrere og stillet garanti.

Dansk Erhverv finder det positivt, at direktivet omfatter rejseudbydere fra 3. lande, så det ikke længere er muligt at placere sin virksomhed lige uden for EØS-området, for at undgå at skulle stille garanti. Dansk Erhverv finder det uklart, om rejseudbydere, der er etableret uden for EØS-området, og som er registreringspligtige, kan nøjes med at registrere sig i ét land inden EØS-området, eller om de skal registrere sig i alle lande.

Kommentar

Det følger direkte af direktivets artikel 17, stk. 1, 2. afsnit, at rejsearrangører, som sælger pakkerejser eller udbyder dem til salg i en medlemsstat, eller som på en hvilken som helst måde retter deres virksomhed mod en medlemsstat uden at være etableret i en medlemsstat, har pligt til at stille garantien i denne medlemsstat. Kommissionen har oplyst, at baggrunden for bestemmelsen har været et ønske om at undgå diskrimination af rejsearrangører og formidlere af sammensatte rejsearrangementer, der er etableret inden for EU/EØS-området, og dermed sikre lige vilkår.

Det er vurderingen, at direktivet indirekte pålægger medlemsstaterne en pligt til at søge at sikre, at 3. landes udbydere overholder reglerne.

3. landes rejseudbydere, der ikke er etableret inden for EU/EØS-området, er forpligtet til at følge de insolvensbeskyttelsesregler, som gælder i de enkelte lande, som de markedsfører sig mod. Hvis de registrerer en virksomhed i EU og stiller garanti i henhold til reglerne for denne medlemsstat, kan de udnytte muligheden for den gensidige anerkendelse.

Det bemærkes, at den norske rejsegarantifondslov allerede i dag omfatter 3. landes udbydere, der markedsfører sig over for norske forbrugere, og at Norge har oplyst, at håndhævelsen ikke i praksis har givet anledning til problemer. Det er ligeledes oplyst, at muligheden for at offentliggøre virksomheder, der ikke er tilmeldt den norske rejsegarantifond, fondens hjemmeside, er et vigtig redskab.

Det er ikke hensigten, at Rejsegarantifonden skal føre et meget aktivt tilsyn med 3. landes rejseudbydere. Håndhævelsen af bestemmelse kan blive understøttet ved, at Rejsegarantifonden indgiver anmeldelse til Datatilsynet om tilladelse til at behandle oplysninger om rejseudbydere, der ikke lader sig registrere, i et advarselsregister på fondens hjemmeside. Det skal bemærkes, at der allerede i dag findes en positivliste over, hvilke rejseudbydere, der er registreret i fonden.

3.2. Offentliggørelse

Rejsearrangører i Danmark og Danmarks Rejsebureau Forening støtter forslaget om, at fonden får mulighed for at offentliggøre navne på rejseudbydere, der ikke overholder kravene om registrering og garantistillelse.

Danmarks Rejsebureau Forening understreger vigtigheden af, at forbrugerne sikres de bedste muligheder for at undersøge, hvorvidt en rejseudbyder overhovedet har den påkrævede konkursbeskyttelse og hvilket lands ordning, der gælder. Danmarks Rejsebureau Forening ser gerne, at der fastsættes regler, der forpligter rejseudbyderen at oplyse, hvilken konkursbeskyttelsesordning man er omfattet af (mærkningsordning).

Dansk Erhverv finder det tvivlsomt, om det er tilstrækkeligt, at Rejsegarantifonden kan "name and shame" rejseudbydere, der ikke overholder reglerne, eller om fonden skal have udvidede beføjelser for at få disse virksomheder til at overholde loven.

Datatilsynet peger på, at forslaget indebærer en behandling af oplysninger omfattet af persondatalovens anvendelsesområde, og henstiller, at lovforslaget behandler forholdet til databeskyttelsesreglerne. Da loven skal træde i kraft den 1. juli 2018, henleder Datatilsynet særligt opmærksomheden på, at databeskyttelsesforordningen – som skal erstatte persondataloven – har virkning fra den 25. maj 2018.

Kommentar

Der er allerede i dag et krav om, at rejseudbydere skal skilte med, at de er omfattet af Rejsegarantifonden. Direktivet indeholder derudover en række oplysningsforpligtelser, herunder krav om, at rejseudbydere anvender særlige standardoplysningsskemaer. Disse regler gennemføres i lov om pakkerejser og sammensatte rejsearrangementer. Rejseudbydere skal bl.a. oplyse om rejseydelsen er omfattet af konkursbeskyttelse, og hvilken enhed, der er tale om. Der ses derfor ikke at være behov for at indføre en egentlig mærkningsordning.

Det er imidlertid vurderingen, at en bestemmelse om, at fonden ved lov får mulighed for at offentliggøre navne på rejseudbydere, der ikke over-

holder kravene om registrering og garantistillelse, ikke vil tjene en lige så vigtig information for rejsende og medvirke til, at 3. landes udbydere vil overholde loven, som ønsket.

Der skal i den forbindelse henvises til den positiv-liste, der allerede eksisterer i dag og offentliggøres på Rejsegarantifondens hjemmeside og at denne liste er udtømmende. En negativ-liste over rejseudbydere, der ikke overholder kravene om registrering og garantistillelse, vil ikke kunne være udtømmende, idet Rejsegarantifonden ikke vil have kendskab til alle rejseudbydere, der markedsfører sig i Danmark uden at lade sig registrere.

For at sikre, at forbrugerne sikres de bedste muligheder for at undersøge, hvorvidt en rejseudbyder har den påkrævede konkursbeskyttelse, forekommer det mest hensigtsmæssigt alene at have en positiv-liste.

Det er derfor vigtigt, at fonden opfordrer rejsende til at undersøge, hvilke rejseudbydere, der er registreret i fonden (en positivliste), eller som er omfattet af en anden garantiordning inden for EU/EØS-området, der opfylder direktivets krav. Medlemsstaternes kontaktpunkter, jf. lovforslagets § 1, nr. 27, skal samarbejde og sikre, at rejsende kan få kendskab til alle relevante oplysninger om rejseudbydere, der er omfattet af en garantiordning også uden for Danmark. Det vil derfor ikke kun være rejseudbydere, der er registreret i Rejsegarantifonden, der vil kunne indhentes oplysninger om hos Rejsegarantifonden.

3.3. Gensidig anerkendelse

Danmarks Rejsebureau Forening mener, at danske virksomheder hidtil har været underlagt konkurrenceforvridning og ser med stor tilfredshed, at lovforslaget tilstræber at sikre den frie bevægelighed gennem en åben fortolkning af etableringsbegrebet i forhold til den gensidige anerkendelse. Danmarks Rejsebureau Forening stiller sig imidlertid uforstående over for, at det i bemærkningerne fremgår, at erhvervsdrivende, som udover at være etableret i Danmark desuden er etableret i andre medlemslande, vil kunne risikere at blive mødt med krav om registrering i Rejsegarantifonden, selv om den erhvervsdrivende har valgt en anden ordning. Dette kan ikke være i overensstemmelse med direktivet. Danmarks Rejsebureau Forening savner endvidere en uddybning af konsekvenserne af den foreslåede underretningspligt.

Rejsearrangører i Danmark anfører, at bestemmelsen er reguleret i direktivet og derfor ikke overlader megen national fortolkning til medlemsstaterne. Rejsearrangører i Danmark mener, at det må afventes, hvilke konsekvenser det i praksis vil få, herunder om de skrappe danske krav vil

medføre, at danske rejseudbydere vælger at domicilere deres virksomhed uden for Danmark.

Dansk Erhverv ser det som en klar fordel, at der kommer en gensidig anerkendelse landene imellem, da det vil lette de administrative byrder for virksomhederne og samtidig medføre en stor besparelse for de virksomheder, som er etableret i flere lande.

Kommentar

Det følger af direktivets artikel 18, at medlemsstaterne er forpligtet til at anerkende enhver insolvensbeskyttelse, som en arrangør har stillet i overensstemmelse med reglerne i den medlemsstat, hvor arrangøren er etableret. Den gensidige anerkendelse skal sikre, at krav om insolvensbeskyttelse ikke bliver en hindring for den fri bevægelighed af tjenester. Medlemsstaten, hvori rejseudbyderen er etableret, skal sikre, at insolvensbeskyttelsen er tilstrækkelig til at dække grænseoverskridende salg. Bestemmelsen er implementeret tekstnært.

Det foreslås, at rejseudbydere, som er etableret i et andet EU/EØS-land, som retter deres markedsføring mod Danmark, skal underrette Rejsegarantifonden om omfanget af denne aktivitet, og oplyse om, hvilken garantiordning, de er omfattet af. Dermed får Rejsegarantifonden de fornødne oplysninger, som sikrer, at rejseudbyderen netop ikke bliver mødt med et krav om garantistillelse fra Rejsegarantifonden. De rejsende vil dermed også via Rejsegarantifonden få kendskab til, at den pågældende rejseudbyder er dækket.

3.4. De ordinære garantier

3.4.1. Garantiskalaen

Dansk Erhverv bifalder, at der laves en ny struktur og trinsats for de mindre udbydere med lavere omsætning, da disse udbydere repræsenterer en mindre økonomisk risiko for Rejsegarantifonden. Det vil forbedre mulighederne for de nuværende mindre bureauer og gøre det mere attraktivt for nye udbydere at starte op.

Danmarks Rejsebureau Forening noterer, at der ikke skønnes at være den store risiko for Rejsegarantifonden forbundet med lempelsen i bunden af skalaen, og ser gerne, at omsætningsintervallet 10-15 mio. kr., hvor der stilles en garanti på 750.000, ændres til at dække intervallet 10-25 mio. kr.

Rejsearrangører i Danmark påpeger, at ingen af deres medlemmer, som dækker ca. 90 pct. af det samlede chartermarked, med forslaget vil opnå en lempelse på over 10 pct., og at besparelsen ved de foreslåede garanti-

satser er meget forskellige afhængigt af rejseudbyderens størrelse. Efter Rejsearrangører i Danmarks vurdering er det vanskeligt at finde saglige argumenter for ikke at foreslå en mere jævn fordeling af garantireduktionen. Der er flest konkurser og dermed åbenbart størst konkursrisiko blandt den type rejseudbydere, som foreslås størst garantilempelse. Det påpeges, at der i langt de fleste år kun i begrænset omfang er lidt tab, som ikke har været dækket af garantier. Der stilles spørgsmålstejn ved, om en jævn reduktion af garantierne på tværs af alle størrelser rejseudbydere ikke ville være et tilstrækkeligt værn imod tab for Rejsegarantifonden.

Kommentar

Det er vurderingen, at en yderligere nedsættelse af garantistillelsen for de mindre rejsevirksomheder, som udgør hovedparten af Danmarks Rejsebureau Forenings medlemmer, vil påføre fonden en noget større risiko end det i lovforslaget foreslåede, og det vil medføre, at der skal stilles relativt større krav til fondsformuen. Det er vurderingen, at det fremsatte lovforslag har den rette balance i forhold til at gøre byrderne mindre, uden at hæve risikoen for fonden væsentligt.

Lovforslaget sænker garantistillelsen for alle virksomheder, men de virksomheder, der har den laveste omsætning, vil som følge af forslaget få den største procentvise lempelse. I kroner og ører er lempelsen dog størst for virksomheder med en omsætning over 250 mio. kr. En af lovforslagets intentioner har været at sænke byrderne for virksomhederne. Baggrunden for, at der procentvis er lempet mest i garantistillelsen for virksomheder med en omsætning på under 15 mio. kr. er, at en lempelse her ikke vil påvirke kravet til fondsformuen mærkbart, set i forhold til de byrder og omkostninger som garantistillelsen udgør for disse virksomheder. Hvis der skulle lempes yderligere i garantien for de større virksomheder, vil fondsformuen skulle øges mærkbart. Det vil medføre, at større rejsearrangører ville skulle betale formueopbyggende bidrag for at justere formuen til den nye risikoprofil. Alternativt vil staten skulle påtage sig en større risiko. I dag stiller de små virksomheder op til 100 pct. af omsætningen i garanti. Efter lempelsen vil de små virksomheder stadig betale de største garantier målt ift. omsætning.

Konkurser er historisk set størst blandt de mindre virksomheder. Det relevante i denne henseende er dog sandsynligheden for konkurs og størrelsen af et evt. tab i tilfælde af konkurs. Det er med andre ord mere risikabelt for fonden at have én stor sag med høj konkurssandsynlighed end mange helt små (og samlet set mindre) sager med høj konkurssandsynlighed. Det er vurderingen, at lempelsen af garantierne, som de er fremsat nu, vil få begrænset påvirkning af kravene til fondsformuens størrelse.

3.4.2. Virksomheder med en omsætning på op til 1 mio. kr. friholdes for garanti

Dansk Industri og Brancheforeningen Dansk Luftfart finder det principielt forkert, at enkelte aktører helt friholdes fra at bidrage til en solidarisk ordning.

Rejsearrangører i Danmark støtter forslaget om, at virksomheder med en omsætning på op til 1 mio. kr. friholdes for garanti. Det påpeges dog, at et garantimæssigt ”friløb” i nogle tilfælde vil kunne skabe grundlag for en utilsigtet og spekulativ driftsform med konkurs som følge (moral hazard), og at det sker på de seriøse reseudbyderes regning.

Kommentar

Friholdelsen fra at stille garanti for virksomheder med en omsætning på under 1 mio. kr. sker ud fra et ønske om at skabe en bedre balance mellem de administrative byrder set i forhold til virksomhedens omsætning. Det er stadig muligt for Rejsegarantifonden at pålægge virksomhederne med en omsætning under 1 mio. kr. at stille forhøjet garanti. Erfaringen er, at Rejsegarantifondens sekretariat ofte identificerer virksomheder, der har en spekulativ driftsform, og sikrer fonden mod tab gennem forhøjede garantier. Risikoen for moral hazard er således blevet afvejet mod de byrder, som garantierne udgør.

Virksomheder med en omsætning på under 1 mio. kr. bidrager fortsat til ordningen, idet disse virksomheder skal betale administrationsbidrag.

3.4.3. Definition af ”omsætning”

Dansk Industri og Brancheforeningen Dansk Luftfart påpeger, at begrebet ”omsætning” bør defineres, idet begrebet bl.a. har betydning for udmåling af garantistørrelser. Det bør fremgå af lovbemærkningerne, at begrebet ”omsætning” refererer til den pågældende markedsaktørs lovomfattede salg.

Danmarks Rejsebureau Forening mener, at der bør fastsættes klare regler for, hvordan den bidragsberegrende omsætning bliver opgjort for de nye virksomheder, der som følge af begrebet ”sammensatte rejsearrangementer” omfattes af lovens registreringspligt.

Kommentar

Det fremgår af den gældende Rejsegarantifondslovs § 8, stk. 4, at der ved *omsætning i forhold til garantistillelse skal forstås ”den de seneste 4 kvartaler til kunderne fakturerede omsætning ved salg af de i loven omfattede rejseydelser.”*

Det er vurderingen, at definitionen af omsætning bør gælde generelt for rejsegarantifondsloven, og ikke kun for garantiskalaen, da definitionen fx også er relevant i forhold til det omsætningsbestemte bidrag. Definitionen gælder også for de sammensatte rejsearrangementer.

For at sikre et retvisende grundlag for fastsættelse af garantier, bidrag mv., foreslås det, at omsætningen fastsættes på baggrund af reviderede tal, i stedet for indrapporterede tal fra de seneste 4 kvartaler. Definitionen ændres derfor til, at omsætningen opgøres ud fra seneste aflagte årsrapport.

3.5. Klare retningslinjer for forhøjet garanti

Danmarks Rejsebureau Forening støtter forslaget om, at Rejsegarantifondens bestyrelse pålægges at fastsætte retningslinjer for, hvad der medfører krav om forhøjet garanti. Det påpeges dog, at det bør fremgå af lov-bemærkningerne, at påtegningen, udover at sikre forbrugerbeskyttelsen, desuden sikrer, at retningslinjerne er rimelige og sikrer den nødvendige gennemsigtighed, der er en af grundtankerne bag hele ændringsforslaget.

Rejsearrangører i Danmark støtter forslaget om at indføre klare retningslinjer for vurderingen af, hvornår der foreligger en særlig risiko, som kan betinge forhøjet garanti. Det påpeges, at der er behov for at drøfte omfanget af og grundlaget for forhøjede garantier. Der henvises til, at knap 100 registrerede rejseudbydere i 2016 drev deres virksomhed på en sådan måde, at Rejsegarantifonden skønnede, at de skulle stille forhøjet garanti.

Kommentar

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 29, at Rejsegarantifondens bestyrelse skal fastsætte retningslinjer for, hvad der medfører krav om forhøjet garanti. Retningslinjerne skal indeholde nøgletal og klare regnskabsprincipper, som i hovedparten af sagerne vil være tilstrækkelige til at fastslå, om en rejsearrangør skal stille en forhøjet garanti. Den foreslåede § 11 a om en balanceret tilsynsvirksomhed medfører, at retningslinjerne, herunder omfanget af og grundlaget for forhøjede garantier, vurderes af bestyrelsen i samarbejde med en uafhængig, ekstern ekspert.

Den uafhængige, eksterne ekspert skal ikke alene påse, at forbrugerbeskyttelsen fastholdes, men også at de økonomiske og administrative omkostninger for rejsebranchen som helhed minimeres. Der henvises også til høringsnotatets punkt 3.8.1.

3.6. Administrationsbidrag

3.6.1. Størrelsen på omsætningsbidrag og grundbidrag

Danmarks Rejsebureau Forening understreger, at størrelserne på registreringsbidraget og grundbidraget ikke må være prohibitive, og grundbidraget må ikke afvige væsentlig fra det nuværende niveau. Beløbet bør under alle omstændigheder ikke overstige 5.000 kr. pr. bidrag.

Rejsearrangører i Danmark mener, at der er en række urimeligheder ved den nuværende finansieringsmodel, og at det derfor bør undersøges, om bidragene kan sænkes. Det påpeges, at den største rejseudbyder i dag betaler 250.000 gange større bidrag til dækning af administrationsomkostningerne, end de mindste, og at denne fordeling ikke afspejler den administrative belastning, som den enkelte rejseudbyder pålægger fonden. Endvidere påpeges, at de tre største arrangører i Rejsearrangører i Danmark i 2016 tilsammen betalte ca. 2,5 mio. i administrationsbidrag til Rejsegarantifonden hvilket svarer til ca. 30 pct. af fondens samlede administrationsbidrag. Der foreslås på den baggrund tre alternative forslag til ny fordelingsnøgle eller bidragsprincip. 1) Grundbidraget udgør 50 pct. af de samlede administrationsudgifter, 2) grundbidraget forhøjes og 3) der indføres bidragstrin.

Kommentar

Lovforslaget anfører ikke størrelsen og fordelingen af administrationsbidrag. Det følger af lovforslaget, at det er bestyrelsen, der fastsætter størrelsen på grundbidraget og en model for beregning af omsætningsbidraget.

Den foreslåede § 11 a om en balanceret tilsynsvirksomhed medfører dog, at størrelsen på grundbidraget og en model for beregning af omsætningsbidraget, skal fastsættes af bestyrelsen i samarbejde med en uafhængig, ekstern ekspert. Det er afgørende, at bestyrelsen og eksperten ser på fondens tilsynsvirksomhed som en helhed, og sikrer, at der er den rette balance mellem formuestørrelsen, bidragenes størrelse, størrelsen på de ordinære garantier og kravene til forhøjet garanti, så det sikres, at de økonomiske og administrative omkostninger minimeres for rejsebranchen som helhed.

3.6.2. Undladelse af efterregulering af administrationsbidrag

Danmarks Rejsebureau Forening er enige i, at administrationsbidraget ikke længere skal efterreguleres.

Rejsearrangører i Danmark støtter principielt princippet om undladelse af efterregulering. Det påpeges, at det nye opkrævningsprincip må underbygges af en regel om, at i tilfælde af underbudgettering i ét år, hvor der må foretages underskudsdækning via fondens formue, skal der i det efter-

følgende år tilstræbes en sådan opkrævning, at fondens formue retableres og ikke reduceres utilsigtet med den konsekvens, at det formueopbyggende bidrag genindføres.

Kommentar

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslagets nr. 24, at grundbidraget, det omsætningsafhængige bidrag og registreringsbidraget samlet set skal afspejle omkostningerne ved Rejsegarantifondens drift. Endvidere fremgår det, at Rejsegarantifondens bestyrelse pålægges at sikre, at ordningen ikke opbygger en formue set over en årrække (hviler i sig selv) og som udgangspunkt underlægges et fireårigt balancekrav jf. pkt. 2.3.1.2 i Budgetvejledningen. Udgifterne og bidrag skal således gå i nul over 4 år.

Det er vurderingen, at formuleringen om, at ordningen skal hvile i sig selv og underlægges et fireårigt balancekrav er tilstrækkeligt til at sikre, at der i tilfælde af underskudsdækning via fondens formue i ét år i de efterfølgende år skal tilstræbes en sådan opkrævning, at fondens formue retableres.

3.6.3. De samlede administrationsomkostninger

Rejsearrangører i Danmark påpeger, at administrationsomkostningerne for alle rejseudbydere er større end den beregnede garantiomkostning. Endvidere gøres der opmærksom på, at personaleomkostningerne i fonden udgjorde 9,4 mio. kr. i både 2014 og 2016, på trods af, at fonden efter 1. juli 2015 ikke længere skal føre aktivt tilsyn med flyselskaber, ligesom disse ikke længere skal stille garanti.

Kommentar

Fondens administrationsomkostninger finansierer ikke alene tilsynet i forhold til Rejsegarantifonden, men også Ankenævnet for Pakkerejser (3 mio. kr./år).

Lovforslagets § 11a anfører, at "Rejsegarantifondens bestyrelse skal påse, at fondens tilsynsvirksomhed har den rette balance mellem formuestørrelsen, bidragenes størrelse, størrelsen på de ordinære garantier og kravene til forhøjet garanti. Hvert fjerde år skal en uafhængig, ekstern ekspert påtegne, at balancen er robust og tilstrækkelig til at fastholde forbrugerbeskyttelsen".

Det er forventningen, at bestyrelsen med en ekspertvurdering kan foretage den rette afvejning mellem administrationsomkostninger til tilsyn og den tabsforebyggende effekt, som tilsynet har.

En del af bestyrelsens arbejde er at påse, at driften af sekretariatet fungerer tilfredsstillende. Det kan fx gøres ved at anmode om årlig afrapportering på produktivitet og effektiviseringstiltag.

3.6.4. Rejseankenævnet og uregistrerede rejseudbydere

Rejsearrangører i Danmark peger på, at det i lovforslaget lægges til grund, at fonden fremover også skal finansiere behandlingen af klager over sammensatte rejsearrangementer i det godkendte rejseankenævn. Det vil kræve en ændring af navn og vedtægter for rejseankenævnet, der i dag hedder Pakkerejse-Ankenævnet, hvilket bør tydeliggøres i bemærkningerne. Rejsearrangører i Danmark støtter, at finansieringen sker ved administrationsbidrag fra både pakkerejsearrangører og formidlere af sammensatte rejsearrangementer, forudsat, at nævnet kun skal behandle sager vedrørende registrerede rejseudbydere.

Kommentar

I dag finansierer og sekretariatsbetjener fonden Pakkerejse-Ankenævnet, der er oprettet og godkendt i henhold til forbrugerklageloven, jf. lovens § 1, stk. 2. Det forudsættes i lovforslaget, at fonden fremover skal finansiere og sekretariatsbetjene et rejseankenævn, der også behandler klager over sammensatte rejsearrangementer. Det forekommer naturligt at inkludere de sammensatte rejsearrangementer i Pakkerejse-Ankenævnets kompetence, når formidlerne forpligtes til at lade sig registrere, stille garanti samt betale administrationsbidrag.

Et sammensat rejsearrangement er en ny form for rejseydelse, der indføres med direktivet. Det vil være nyt for Pakkerejse-Ankenævnet at skulle behandle sådanne sager.

Det nuværende Pakkerejse-Ankenævn er godkendt efter forbrugerklageloven. Som udgangspunkt skal et nævn behandle klager over alle erhvervsdrivende, og ikke kun fx registrerede udbydere, for at blive godkendt. Det er op til de stiftende organisationer at fastlægge, hvilke klager et privat ankenævn skal behandle.

Det bemærkes, at forbrugerklageloven giver mulighed for, at et ankenævn kan opkræve sagsomkostninger af en erhvervsdrivende, der taber en sag, og et større beløb af de erhvervsdrivende, der ikke løbende bidrager til nævnets drift. I dag betaler en rejseudbyder, der er registreret i fonden, omkring 1.500 kr. i sagsomkostninger ved Pakkerejse-Ankenævnet, og en udbyder, der ikke er registreret, betaler omkring 17.000 kr. Såfremt en udbyder ikke er registreret, vil det betyde, at udbyderen skal betale de fulde sagsomkostninger, dvs. omkring 17.000 kr. Dermed bliver det også synligt, hvilke rejseudbydere, der ikke er registreret i fonden.

Såfremt Pakkerejse-Ankenævnet ikke behandler klager over sammensatte rejsearrangementer, vil disse kunne blive behandlet af Forbrugerklagenævnet, som i dag er residualnævn. Det vil dog være mest hensigtsmæssigt, at der er ét ankenævn, der behandler alle klager på rejseområdet.

3.7. Formueopbyggende bidrag

3.7.1. Omsætningsbestemt

Danmarks Rejsebureau Forening er enige i, at et omsætningsbestemt formueopbyggende bidrag vil medføre en mere fair fordeling af de økonomiske byrder. Det påpeges, at et personafhængigt bidrag, fremfor et omsætningsbestemt bidrag, kan være skævvridende, eftersom billige pakkerejser rammes af en højere økonomisk byrde end dyrere pakkerejser.

Rejsearrangører i Danmark mener, at omlægningen af det formueopbyggende bidrag kun vil have marginal betydning hvad skævvridning angår, og ændringen kan indebære en meradministration for fonden.

Kommentar

Efter den gældende lovs § 9a, stk. 2, skal et eventuelt formueopbyggende bidrag opkræves pr. deltager i en rejseydelse. I 2016 udførte analysevirksomheden Incentive på vegne af Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen en analyse af Rejsegarantifonden, som afdækkede, om den nuværende praksis for administration af Rejsegarantifonden kan justeres, så det bliver lettere for virksomhederne at være registrerede i fonden, uden at det går ud over fondens formål. En af konklusionerne i rapporten var, at den nuværende opkrævning af det formueopbyggende bidrag pr. deltager i en rejseydelse er uhensigtsmæssigt, da bidraget ikke er afhængigt af værdien af rejseydelsen. Billige rejseydelser bliver derfor ramt af en relativt større byrde i forhold til dyre rejseydelser. På den baggrund anbefalede rapporten at ændre bidraget til at være omsætningsbaseret, da det vil give en mere fair fordeling af byrden blandt rejsearrangørerne.

3.7.2. Statsgaranterede lån

Danmarks Rejsebureau Forening forudsætter, at der som hidtil vil være mulighed for, at Rejsegarantifonden kan optage statsgaranterede lån for det tilfælde, at der skulle indtræde en ekstraordinær omfangsrig konkurs, der ville påføre fonden et tab, der ikke er dækket af rejseudbyderens stillede garanti og fondskassens størrelse.

Kommentar

Det følger af den gældende lovs § 23, stk. 3, at erhvervsministeren med tilslutning fra Folketingets Finansudvalg kan stille garanti for lån optaget af fonden til opfyldelse af dens forpligtelser. Der er ikke med lovforslaget ændret ved § 23, stk. 3. Muligheden for, at Rejsegarantifonden

kan få adgang til at optage statsgaranterede lån i tilfælde af, at der indtræder en helt ekstraordinær omfangsrig konkurs, er således uændret.

3.7.3. Pakkerejsefondskassen

Rejsearrangører i Danmark mener, at sammensatte rejsearrangementer har en så særegen karakter, at der bør etableres en særlig fondskasse her til, så der i alt bliver tre fondskasser. Pakkerejsefondskassen er etableret gennem bidrag fra pakkerejsearrangørerne, og det er, ifølge Rejsearrangører i Danmark, ikke rimeligt, at en ny kategori rejseudbydere skal dræne pakkerejsefondskassen. Der bør etableres et kapitalberedskab til imødegåelse af konkurser hos de registrerede formidlere af sammensatte rejsearrangementer, så denne nye type erhvervsaktivitet ikke skal finansieres gennem de bidrag, der er indbetalt gennem årene af pakkerejsearrangørerne.

Kommentar

Baggrunden for direktivets krav om garantistillelse fra erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer, er, udover at sikre de rejsende, også at sikre fair konkurrence, jf. direktivets præambel 14. Det vil ikke være i overensstemmelse med direktivets formål på dette punkt, hvis det er formuen opbygget af pakkerejseudbydere, der skal dække tab for sammensatte rejsearrangementer. Det vil imidlertid være forbundet med administrative omkostninger at foretage en opdeling.

Bestyrelsen vurderer efter udvidelsen af ordningen, om fondens formue har den rette størrelse. For at sikre, at alle har bidraget til formuen, skal der være mulighed for, at fondens bestyrelse kan indføre formueopbyggende bidrag for sammensatte rejsearrangementer. For at spare ressourcer på administration af en fuldstændig opdeling af formuen, må der herefter være en vis solidaritet, så det er én fælles kasse, der dækker begge slags rejser.

3.8. Balanceret tilsynsvirksomhed

3.8.1. Formålet med bestemmelsen om balanceret tilsynsvirksomhed

Danmarks Rejsebureau Forening har med stor tilfredshed noteret, at tilsynet fremover skal udføres på en måde, der minimerer de økonomiske og administrative omkostninger for rejsebranchen som helhed.

Forbrugerrådet TÆNK understreger vigtigheden af, at fonden fortsat har et besluthedsrum, hvor det konkret afvejes, hvilken garantistillelse der er nødvendig for at opnå fondens hovedformål, som er forbrugerbeskyttelse.

Rejsearrangører i Danmark påpeger, at det i bemærkningerne anføres, at fondens bestyrelse skal sikre, at de økonomiske og administrative omkostninger for rejsebranchen som helhed minimeres. Udtrykket ”som helhed

minimeres” bør, i praksis dække over dels, at omkostningerne til driften af Rejsegarantifonden søges minimeret, dels at alle aktører i branchen bør have en reel og mærkbar fordel heraf, ikke kun et udsnit. Og ikke kun symbolsk.

Kommentar

Det fremgår af den foreslåede § 11 a, at bestyrelsen skal påse, at fondens tilsynsvirksomhed har den rette balance. Formålet hermed, nemlig at de økonomiske og administrative omkostninger for rejsebranchen set som en helhed minimeres, fremgår alene af bemærkningerne til loven. Det er herudover et formål med bestemmelsen at sikre, at beskyttelsen af de rejsende, herunder forbrugerne, fastholdes.

Formålet med § 11 a er at sikre, at der ses på branchen som en helhed. Det betyder ikke, at justeringer skal gælde alle rejsearrangører eller give lige store gevinster for rejsearrangørerne. Hvis det fx vurderes, at et bidrag eller gebyr, som vedrører en bestemt gruppe rejsearrangører, kan justeres på en måde, hvor gevinsten for gruppen samlet set overstiger en eventuel minimal ugunst for de resterende rejseudbydere, bør denne justering kunne gennemføres.

3.8.2. Frekvensen af den uafhængige, eksterne eksperts påtegning

Danmarks Rejsebureau Forening støtter forslaget om, at Rejsegarantifondens bestyrelse hvert fjerde år skal have en uafhængig, ekstern ekspert til at foretage en faglig analyse af sammenhængen og omkostningerne til at sikre den optimale balance mellem fondskassens formuestørrelse, bidragenes størrelse, den ordinære garantiskala samt forhøjet garanti. Det vurderes, at en sådan analyse med fordel kunne udføres hvert andet år. Det bør ligeledes fremgå, at en sådan analyse bør iværksættes første gang allerede ved lovforslagets ikrafttræden og være afsluttet senest 2 år herefter.

Rejsearrangører i Danmark påpeger at det ikke fremgår klart, hvornår første revision og påtegning af balancen m.v. skal finde sted. Det bør tydeliggøres, at det første gang er pr. 1/7 2022.

Kommentar

I lovforslagets § 11 a fastslås det, at Rejsegarantifondens bestyrelse hvert fjerde år i samarbejde med en uafhængig, ekstern ekspert skal foretage en faglig analyse af sammenhængen og omkostningerne, når den optimale balance skal fastsættes.

Den foreslåede § 11 a er ikke til hinder for, at bestyrelsen beslutter at inddrage en uafhængig, ekstern ekspert oftere.

Det er vurderingen, at analysen bør iværksættes ved lovforslagets ikrafttræden og være afsluttet senest 1 år herefter.

3.8.3. Hvem udpeger den uafhængige, eksterne ekspert

Dansk Industri og Brancheforeningen Dansk Luftfart forudsætter, at det er fondsbestyrelsens opgave at udpege den uafhængige risikoekspert.

Kommentar

Det er efter lovforslaget en forudsætning, at den uafhængige, eksterne ekspert udpeges af Rejsegarantifondens bestyrelse.

3.8.4. Fondskassens størrelse

Danmarks Rejsebureau Forening støtter, at bestyrelsen skal sikre, at fondskassen har den rette størrelse i forhold til Rejsegarantifondens risiko, men støtter ikke formuleringen i lovforslaget om, at bestyrelsen skal sikre, at fondskassen i højere grad har den rette størrelse, der afspejler Rejsegarantifondens risiko. Endvidere påpeges, at det er vigtigt, at fondens tilsyn generelt ikke arbejder ud fra en urealistisk forudsætning om multolerance for så vidt angår tab eller træk på fondens formue, da det både af konkurrencemæssige og udviklingsmæssige hensyn vil være u hensigtsmæssigt, hvis der slet ikke forekommer konkurser.

Rejsearrangører i Danmark påpeger, at Rejsegarantifonden ikke er et forsikringsselskab, hvor et kollektivt kapitalberedskab skal sikre de rejsende i tilfælde af konkurs. Rejsegarantifonden er derimod bygget op omkring individuelle garantier, som kan forhøjes, såfremt den enkelte rejseudbyders økonomiske forhold tilsiger det.

Kommentar

Fondskassens størrelse fastsættes i dag som summen af de tab, der er realiseret ved de to største konkurser blandt rejsearrangørerne siden 1997 i nutidskroner. Selvom fondskassens størrelse hidtil har vist sig at være tilstrækkelig, ønskes det, at Rejsegarantifondens formuestørrelse fremover afspejler en beregning af den reelle risiko, som Rejsegarantifonden er disponeret for. Baggrunden herfor er at sikre, at formuen er fastsat ud fra en faglig vurdering af risikoen frem for historisk funderet.

Med formuleringen "i højere grad" er der ikke taget stilling til, om formuen bør være større eller mindre end den er i dag. For at undgå misfortolkninger fjernes formuleringen "i højere grad", så der fremover blot fremgår, at fondskassen fremadrettet afspejler den reelle risiko, som Rejsegarantifonden er disponeret over for.

3.9. Bestyrelsessammensætning

3.9.1. Stedfortræder for formanden

Dansk Industri og Brancheforeningen Dansk Luftfart påpeger, at funktionen ”stedfortræder” fortsat fremgår af lovtekstens stk. 2, hvilket er unødvendigt. I det tilfælde, hvor lovgiver fortsat ønsker en stedfortræder for formanden, bør vedkommendes funktion fremgå mere tydeligt.

Danmarks Rejsebureau Forening påpeger, at der som følge af bestyrelsesudvidelsen, ikke længere er behov for en stedfortræder for formanden, idet denne funktion kan varetages af det nye bestyrelsesmedlem.

Kommentar

Det er vurderingen, at en stedfortræder for formanden ikke længere er nødvendig. I tilfælde af formandens forfald kan det medlem, der er uafhængigt af specifikke erhvervs- og organisationsinteresser træde i formandens sted.

3.9.2. Det uafhængige medlem af bestyrelsen

Dansk Industri og Brancheforeningen Dansk Luftfart forudsætter, at udvidelsen med et uafhængigt medlem i praksis betyder, at den nuværende stedfortræderposition indtræder i bestyrelsen på baggrund af de nævnte kompetencer, hvilket Dansk Industri og Brancheforeningen Dansk Luftfart klart kan tilslutte sig.

Danmarks Rejsebureau Forening bemærker, at det ikke fremgår af bemærkningerne, hvorledes det nye bestyrelsesmedlem skal udpeges, men eftersom medlemmet er tiltænkt at være uafhængigt, må det antages, at det ikke kan ske efter indstilling, som det er tilfældet i dag med repræsentanterne for henholdsvis branchen og forbrugerne.

Forbrugerrådet TÆNK støtter den ændrede bestyrelsessammensætning, da den afspejler den faktiske praksis, som allerede eksisterer, hvor formandens stedfortræder har deltaget i alle bestyrelsesmøder.

Rejsearrangører i Danmark hilser forslaget om bestyrelsessammensætning og kompetencekrav velkomment. Den nuværende vigtige brancheindsigt og kompetence bibeholdes, samtidig med at finansiell indsigt i bestyrelsen sikres.

Kommentar

Det følger af den foreslåede § 10, stk. 2, at bestyrelsen udnævnes af erhvervsministeren. Seks medlemmer udnævnes af erhvervsministeren efter indstilling fra forbruger- og erhvervsorganisationer. Bestyrelsesformanden og medlemmet, der er uafhængigt af specifikke erhvervs- og organi-

sationsinteresser og samtidig har økonomisk baggrund og regnskabsteknisk indsigt, udnævnes ikke efter indstilling fra forbruger- og erhvervsorganisationer, men af erhvervsministeren.

Det er vurderingen, at det fremgår tilstrækkelig tydeligt af den foreslåede § 10, stk. 2, at det uafhængige medlem ikke udnævnes efter indstilling.

3.10. Lovens ikrafttræden

Rejsearrangører i Danmark påpeger, at det bør tydeliggøres, at loven gælder for rejseydelser, der sælges efter 1. juli 2018. Endvidere spørges til, om lovforslagets § 2, stk. 2 indebærer, at formidlere af sammensatte rejsearrangementer først skal bidrage til fondens drift fra 1. januar 2019. Rejsearrangører i Danmark ønsker, at formidlerne af sammensatte rejsearrangementer bidrager til fondens og nævnets drift i takt med, at formidlerne af sammensatte rejsearrangementer registreres i fonden.

Kommentar

Det følger af lovforslagets § 2, stk. 1, at loven træder i kraft den 1. juli 2018. Da lovforslaget også omfatter bestemmelser, der vedrører andet end salg af rejseydelser, fx ændringer i bestyrelsen, er det vurderingen, at *bestemmelsen ikke bør ændres til at "loven gælder for rejseydelser der sælges efter 1. juli 2018"*.

§ 9a, stk. 1, som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 24, træder først i kraft den 1. januar 2019. Indtil 1. januar 2019 gælder den nuværende § 9 a, stk. 1, hvorefter rejseudbydere og formidlere for udenlandske rejseudbydere skal betale et administrationsbidrag til pakkerejsefondskassen til finansiering af pakkerejsefondskassens og ankenævnets driftsudgifter. Begrebet rejseudbydere omfatter efter 1. juli 2018 også erhvervsdrivende, der formidler sammensatte rejsearrangementer jf. lovforslagets § 1, nr. 9 og det foreslåede § 3, stk. 4. Formidlere af sammensatte rejsearrangementer skal på den baggrund betale administrationsbidrag fra det øjeblik, de registreres i fonden.

3.11. Økonomiske og administrative konsekvenser

Dansk Industri og Brancheforeningen Dansk Luftfart stiller sig overordnet set skeptiske til de generelle vurderinger af forslagens administrative og økonomiske konsekvenser. Det vurderes, at den nye rejsetype "sammensatte rejsearrangementer" i yderste konsekvens vil omfatte langt flere aktører end angivet. Det påpeges derfor, at det er helt centralt, at der findes en rimelig afgrænsning af tolkningen mellem sammensatte rejsearrangementer og enkeltstående aktiviteter.

Danmarks Rejsebureau Forening påpeger, at forudsætningen om en garantiprovision på 1,5 pct. er i underkanten, idet flere rejsebureauer har

satser, der ligger over 2 pct.. Endvidere påpeges det, at de gennemsnitlige administrative omkostninger på 13.000 kr. pr. virksomhed, ikke er retvisende.

Rejsearrangører i Danmark påpeger, at provisionssatserne for en række virksomheder skønnes at være lavt sat.

Kommentar

Det er ikke muligt at fastsætte præcist, hvor mange aktører der vil blive *omfattet af den nye rejsetype "sammensatte rejsearrangementer"*. Der er tale om et skøn på baggrund af de data og input, der er modtaget.

Det vil givetvis gælde, at især mindre virksomheder, der ikke har høj kapital og som også må forventes at skulle låne til at stille kapital til rådighed, betaler mere end 1,5 pct. for det. De forudsatte 1,5 pct. er den gennemsnitlige sats, som bliver anvendt til at beregne den samlede omkostning ved de samlede garantier. Især de store virksomheder må forventes at have en mindre omkostningssats, og garantierne fra disse virksomheder udgør i øvrigt en relativt stor del af den samlede pulje af garantier. På den baggrund er det vurderingen, at 1,5 pct. er en rimelig gennemsnitlig sats, når den samlede omkostning ved garantierne skal beregnes.

4. Oversigt over hørte organisationer og myndigheder o.l.

Advokatrådet, Advokatsamfundet, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, BARD, Brancheforeningen Dansk Luftfart, Campingrådet, CBS - Copenhagen Business School, Danmarks Idrætsforbund (DIF), Danmarks Rederiforening, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Annoncørforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Erhverv, Dansk Forening for Internet Handel (FDHI), Dansk Industri, Dansk Ungdoms Fællesråd, Danske Jagt-rejse Arrangører DJA, Danske Biludlejere, Danske Busvognmænd, Danske Gymnastik- og Idrætsforeninger (DGI), Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DFDS A/S, Domstolsstyrelsen, Feriehusudlejernes Brancheforening, Finansrådet, Forbrugerrådet TÆNK, Foreningen af Rejsearrangører i Danmark (R.I.D.), Forsikring & Pension, Friluftsrådet, Færøernes Hjemmestyre, Grønlands Selvstyre, HK/Danmark, HORESTA, Håndværksrådet, Ingeniørforeningen, Københavns Universitet, Landsforeningen Dansk Vandrelaug, Landsorganisationen i Danmark, Rejsegarantifonden, Retten i Esbjerg, Retten i Glostrup, Retten i Helsingør, Retten i Hjørring, Retten i Holbæk, Retten i Holstebro, Retten i Horsens, Retten i Kolding, Retten i Lyngby, Retten i Nykøbing F, Retten i Næstved, Retten i Odense, Retten i Randers, Retten i Roskilde, Retten i Svendborg, Retten i Sønderborg, Retten i Viborg, Retten i Aalborg, Retten i Aarhus, Retten på Bornholm, Retten på Frederiksberg, Rejsearrangører i Danmark, Rigsrevisionen, SAS, Stena Line A/S, Syddansk Universitet, Sø- og Handelsretten, Søsportens Brancheforening, Trafik-,

Bygge- og Boligstyrelsen, Transport-, Bygning- og Boligministeriet, Turistvognmændenes Arbejdsgiverforening, Østre Landsret, Visit Denmark, Vestre Landsret, Aalborg Universitet, Aarhus Universitet.

5. Følgende organisationer, foreninger mv. har haft bemærkninger til lovforslaget (7)

Brancheforeningen Dansk Luftfart, Danmarks Rejsebureau Forening, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Datatilsynet, Forbrugerrådet Tænk, Rejsearrangører i Danmark.

6. Følgende organisationer, foreninger mv. har afgivet høringssvar uden at have bemærkninger (28)

Byretspræsidenterne, DA, Forbrugerombudsmanden, Vestre Landsret, Østre Landsret